

MAGYAR KÖSZÁL

Az Árpád téri Református Egyházközség lapja

15. szám

2004. október 31.

Lelkészi Hivatal és Gyülekezeti terem: Debrecen, Kassai út 12. Telefon:412-801



Ingyen, kegyelemből...

„Mert nincs különbség: mindenki vétkezett...

**Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből
...a Krisztus Jézus által. Mert az Isten őt rendelte
engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében
hisznek...” /Róm 3,22-25/**

Október nemcsak a szüret ideje, nemcsak az esztendőnek az a hónapja, amelyben olykor-olykor még visszalopózik a nyár néhány órája, hanem utolsó napja a reformáció ünnepe is.

1517. október 31-én elkezdődött valami új az Egyház életében. Nem Luther Márton, nem Kálvin János – hogy csak a legismertebb reformátorok nevét

említsük – kezdték el az újat, hanem maga Isten. Tulajdonképpen október 31-én nemcsak 1517-ig kellene nekünk gondolatban visszamenni, hanem sokkal, de sokkal régebbi időbe.

Mert nemcsak a megromlott Egyház életének a megújítását kezdte el munkálni Isten, hanem az egész bűnbeesett embervilágét is.

Ádám és Éva Istenhez való viszonyát a bűn fejedelme – a Sátán – megromtotta. Eltorzította, deformálta azt a fenségesen szép rendet, amit Isten beleteremtett ebbe a világba. Az első emberpár Teremtő Urával szembeni engedelmes hódolatából önmaga megistenülésének keresése lett.

Káin és Ábel idejében a szeretet gyilkos indulattá változott, pedig Isten az embert is szeretetre teremtette.

Amire Isten azt mondta, teremtő munkájának befejezésével, „hogy imé igen jó minden”, azt később már úgy „... látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szívének minden gondolata szüntelenül csak gonosz.” / 1 Móz 6,5 /

De nem lett mindennek vége, mert a Sátán Istennel szemben nem győzhetett. Isten elhatározta, hogy „Imé újjá teszek mindent.” /Jel 21,5/ . Ez az új teremtés Jézus Krisztus által történt meg. Nem karácsonykor kezdődött el, hanem akkor, amikor elhangzott a Bűneset után az a csodálatos kijelentés, az „ősevangélium”: „És monda az Úristen a kígyónak: ... ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között, az néked a fejedre tapos...” / 1 Móz 3,15 /

Ekkor kezdődött a teremtett mindenségben a „reformáció”, és majd akkor fejeződik be, amikor Jézus Krisztus beteljesíti ígéretét, „ismét eljövök és magamhoz veszek titeket” /Jn 14,3 /

Addig pedig szüntelen reformációra szorul a mi életünk is, engedve, hogy Jézus Krisztus újjá teremtse a mi életünket, s mindent, ami a bűn által deformálódik, azt ismét eredeti /teremtésbeli/ állapotára alakítsa vissza.

Ilyen értelemben a Reformáció Ünnepe együtt is tarthatnánk nemcsak a római katolikus testvéreinkkel, hanem valamennyi keresztyén felekezettel.

Dr. Szalkay Kázmér lelkipásztor

A mi mindennapi lelki kenyérünk

Nálunk a debreceni árpád téri gyülekezetben minden hétköznapi reggel is van istentisztelet.

Mióta nyugdíjas lettem, részt tudok venni ezeken az alkalmakon is. Szükségét érzem, hogy úgy kezdjem hétköznapijaimat, hogy lelkemben elcsendesedve találkozam Istennel, szavaiból erőt merítve induljak dolgaim elvégzésére.

Az Úr Jézus azt mondta, hogy ahol ketten vagy hárman egybegyűlünk az ő nevében, ő jelen van közöttünk, és érezzük valóságosan, hogy jelen van. Az istentisztelet Jézus Krisztussal és egymással való találkozás. A lelkipásztor beszél, de általa Isten szól hozzánk. Nekünk szükségünk van arra, hogy hozzámenjünk, hallgassuk nekünk szóló üzenetét.

Őt tiszteljük éneklésünkkel, imádságunkkal, hálát adjunk Neki, hogy van egy közös nagy családunk. Az Anyaszentegyház a gyülekezet, ahol szeretet, jóság, lelki megértés vesz körül. Ahová jó megérkezni, dicsérni az Urat, hálát adni jóságáért, szeretetéért, amellyel körülvesz bennünket és ahonnan jó elindulni minden reggel, hogy napi feladatainkat el tudjuk végezni Isten dicsőségében.

Ezért kezdem én napjaimat a reggeli áhítattal.

*Horváth Attiláné
egy nyugdíjas gyülekezeti tag
Debrecen, Árpád tér, 2004 június hó*

2004. szeptember 5.-én a vasárnapi istentisztelet keretében Huga Sándor kántorunk szervezésében kis kamarakórus előadásában gyönyörködhattunk.

Huga Sándor megfogalmazásában ismertette a lelkipásztor a hangverseny darabjait:

„A protestantizmus hittételének meghirdetése /1517/ nem veszélyeztette alapjaiban a szertartási zene hagyományait. A genfi zsoltárokhoz Burgeois [ejtsd: burzsoá] szerzett dallamot, némelyiket négy szólamban is feldolgozta. Később protestáns körökben Goudimel -francia zeneszerző- művészi feldolgozásai eljutottak Skóciától Lengyelorszáig, azonban ezt ő maga már nem érthette meg, ugyanis áldozatul esett a Szent Bertalan éji mézszárlásnak.

Most a 42. zsoltár hangzik el Goudimel feldolgozásában 1565-ből.”

A XV. Századból a lipcsei Tamás templom kottatárában fennmaradt latin nyelvű, igen népszerű korált, Günther Ramin adta közre: ' Alta trinita beata '

Énekelték: Nagy Rózsa Margaréta
Nagy Zsuzsanna Eszter
Nagy Dániel
Huga Sándor



NYÁRI ÉLMÉNYEINK

Sajnos véget ért a nyár, azonban rengeteg dolog történt gyülekezetünkben a forró hónapok alatt is, ezért a következő oldalakon nosztalgikus hangulatban idézzük föl a legemlékezetesebb pillanatokot.

Kirándulás

2004. június 5-én kis csapatunk reggel 7 órai indulással Beregdaróc felé vette az irányt, ahol egyházunk legújabb konferenciaközpontját látogattuk meg. **Utunk alatt a beregi térség számos nevezetességét is megtekintettük.**

Első állomásunk **Tákos** község patics falú kis temploma volt, amely építési módját tekintve egyedülálló egész Európában. Egy igazi hívő falu, girbe-gurba oldalú, zsindelytetős temploma ez, amely belül egyszerű, mégis nagyszerű. A gyönyörűen faragott szószékéket két kis szárny veszi körül, régi padsorokkal. A mennyezetet népi motívummal díszített fakazetták borítják, amelyből két egyformát nem találunk. Az egész úgy fest, mintha az emberek festékekkel hímezték volna bele a beregi hagyományos motívumokat (mint például a szarvast, az életfát) ezekben a kazettákba, és ezzel olyan hatást értek el, hogy a templom a népművészetek háza is lehetne. Meghallgattunk egy rövid ismertetőt a helyi gyülekezet egyik tagjától. Az idős asszonytestvérünk olyan ízes tájszólással mesélt nekünk, már a hallgatása is élvezetet nyújtott. A templomot még az 1700-as években építették, a két kezükkel a helyi lakosok. A templomocska kibírt háborúkat, több árvizet, s ma is büszkén áll a lakók legnagyobb örömére. A szentendrei Skanzen Múzeum meg akarta vásárolni az épületet, de Tákos semmi pénzért nem adta volna el a templomot, ahol egykoron őseik imádkoztak istenhez. Áhitaton vettünk részt, amelyen hálát adtunk Istennek, hogy eljöhettünk ide. 11 óra körül értük el a következő megállókat, **Csarodát**, ahol szintén meglátogattuk a templomot. Gyönyörűen sütött a nap, a templomkertben és a környező házak ligetjeiben virágok nyíltak. A bodza, a lilium, a rózsák illata és a napfény gondoskodtak róla, hogy igazi nyári hangulat keletkezzen szívünkben. Ez a templom egészen más volt, mint az előző. Míg a tákosi a népművészet csodálatos mivoltának érzetét keltette bennem, addig ez az épület a régmúlt korok dicsőségére emlékeztetett. A belső illetve külső falakon festmények díszeltek. Az idegenvezető elmondta, hogy egy gazdag család építette a 17. században. Az évek során idegen kezekbe került, átalakították, átfestették, és csak töredékek maradtak fenn az eredeti festésből, mint például a mosolygó szentek alakjai, az életfa- és szőnyegmotívumok, de nem hagyhatjuk ki a szent család képét sem. Gondolkodóba estem: vajon milyen lehetett a templom eredeti formájában, körülötte a paraszti házakkal? Miket festhettek Isten dicsőségére, s hogyan és miért imádkoztak hozzá és a szentekhez az emberek? Akkor és ott szerettem volna visszautazni a múltba.

12:30 körül érkezünk meg **Beregdaróc** szállója elé, ahol **Szilágyiné Asztalos Éva** igazgató, volt presbiterünk várt

bennünket. Megrendeltük, és a hosszú út után jóízűen elfogyasztottuk az ízletes gulyáslevest. A szálló egyébként csodálatos kombinációja a modern stílusnak és a fa természetes anyagának. A fából készült bútorok melegséget, meghittséget kölcsönöznek az ebédlőnek. Ebéd után a zöldellő parkban elsétáltunk a szálló elhúzható tetejű, tükörsima, kék vizű medencéjéhez, és a tavirózsáktól és aranyhalaktól hemzsegő tavacsájához. A központban 3 tenispálya, gyermekpancsoló és játszótér is található, amely ideális kikapcsolódást nyújt az idelátogató embereknek.

Ezek után sétánk a szemben lévő templomba vezetett. Felmásztam az orgonához, hogy jobban szemügyre vehessem a mennyezetet, amelyet nappal, holddal, csillagokkal díszített fakazetták borítottak. Megpihentem egy kicsit az épület kellemes hűvösében, közben egyre másra a mennyezetet figyeltem, amely kezdett egyre jobban hasonlítani az égboltra. Alulról halk morajlást hallottam, és megint csak a gondolataim közé keveredett az időutazás. Lehet, hogy az én helyemen egykor két fiatal mosolygott egymásra az istentisztelet alatt: Micsoda közösségi élet folyhatott itt, hisz régen a templom volt a falu központja.

Majd a közeli tájházba látogattunk el, ahol számomra nagyon érdekes dolgot figyelhettünk meg: hogyan is lesz a kenderből vászon. Kemény munka, melynek menetét még megjegyezni is elég, nemhogy végigcsinálni. A mai ember csak bemegy a boltba, megveszi a gyárakban tucatszámra legyártott kész ruhát, és nem érzi át a munka nehezét, hogyan is lesz a növényből fonál -a fonalból vászon- a vászonból ruha.

Utolsó programunk a **tiszapart megtekintése** volt. Nagynénémmel lemaradtunk a csoporttól, és más útvonalon mentünk le a folyóhoz. Rövid időt töltöttünk csak itt, de nekem mégis nagyszerű volt, hiszen egy olyan vérbeli alföldi gyerek, mint én, mindig örül a folyóknak és a hegyeknek.

Mikor felszálltunk a hazafelé tartó buszra, boldog voltam, hiszen egy csodálatos napot tudhattam magam mögött, és elmondhatom: itt voltam, és itt hagytam lelkem egy részét.

Debrecen, 2004. július

Fekete Fanni, Ady Endre Gimnázium

Kirándulás II.

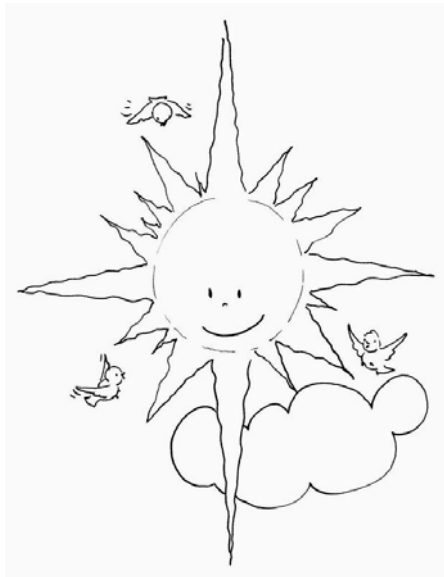
Az Árpád téri gyülekezet meghívást kapott **Szilágyi Jánostól** és feleségétől,

Asztalos Évától, hogy látogassunk el **Beregdarócra**, az új konferenciaközpontba, ahová igazgatónak nevezték ki őket. Így a gyülekezet tervbe vett egy beregi kirándulást. Június 5-én, szombaton reggel indultunk dr. Szalkay Kázmér nagytiszteletű úr vezetésével 32-en. Az első állomásunk Tákos volt. Műemléktemploma 1766.-ban épült. A templom a haranglábától külön áll, fala „Patics fal”. A mennyezetten 58 festett kazettát láttunk, amely népi építészetünk egyik páratlan remeke. Minden kazettán más és más virágmotívumot láthatunk. A mőzesszéket Dancs Imre, a Dóczy Gimnázium igazgatónőjének valamelyik felmenője építette. Itt tartottuk meg a reggeli ahítatunkat, melyen dr. Szalkay Kázmér nagytiszteletű úr prédikált. Ezután Csarodába vezetett utunk. Az itteni templom valamikor a XIII. század közepén épült, római katolikus templomnak. Ezt a falusi templomok egyszerűbb változatába

soroljuk. A XVI. Század közepétől már a reformátusok birtokában van. A templom falain a késő reneszánsz festészet népies motívumait láthatjuk. A hajó északi és keleti falán ugyancsak alakos falképek találhatóak: János, Péter és Pál apostolok, Szűz Mária és a szent család. Id. Rédey József támogatásával 1777-ben készültek a padok, a szószék és a kazettás famennyezet. Innen Márokpapiba mentünk, de itt nem jutottunk be a templomba, mert felújítás alatt állt. Majd Beregdarócra érkeztünk, ahol az új, modern, gyönyörű konferenciaközpontot néztük meg. Itt kaptunk finom ebédet, ahol a berendezés igen színvonalas, és a terítés is rendkívüli ízlésről tanúskodik. Az üdülő egy hatalmas és szépen gondozott területen fekszik. Itt szauna, uszoda, jacuzzi és gyermekmedence is található. Megnéztük még a tájházat, ahol egy néni a vászonkészítés módját magyarázta el a kendermegtől a vászon szövéséig. Hazafele jövet ellátogattunk Tivadarba, ahol kísértáltunk a Tisza partjára. Sok cölöpökre épített üdülőházat láttunk. Innen már hazafelé vettük utunkat. Engem az ragadott meg ebben a kirándulásban, hogy a 2001.-es nagy árvíz után, ilyen gyönyörűen rendbe tudták tenni a falvakat. Mindegyik tiszta volt, rendezett, és az udvarokon rengeteg virág nyílt. Ugyanezt mondhatjuk el a templomok környékéről is. Sok szép élménnyel tértünk haza. **Köszönet a szervezésért és a vendéglátásért.**

Hollósi Henrik György, Dóczy Gedeon Gimnázium

Beszámoló a kirándulásról



A nyári gyermek-és ifjúsági bibliatábor ötödik napján a gyülekezettel Hármashegyfaljára mentünk a Zsuzsi Erdei Vasúttal.

9⁰⁰-kor indultunk Györgyike néni és Kázmér bácsi vezetésével 19-en. 1 óra hosszát utaztunk. Az út közben mindenki jól elvult a szomszédaival. Mikor megérkeztünk Hármashegyfaljára, először is felcihelődünk egy büféig, és a padokra ledobtuk a cuccainkat és magunkat. Mikor pihentük egy kicsit, elkezdtünk versenyezni. Ehhez Laci és Roland készített egy térképet. A verseny lényege az volt, hogy a térkép segítségével és a játéktér egyes pontjain kitűzött feladatok teljesítésével a leggyorsabban kellett a célba érni. A játék elkezdése előtt a kicsik két részre oszlottak. Az egyes csapattagok kaptak egy-egy számot 1-5-ig. A résztvevők csapatjelzést, csapatszínt és csapatvezetőt is választottak. Az egyik csapat jelzése egy pillangó volt, a másiké egy labda. A „Pillangócsapat” vezetője Roland a

„Labdacapat” vezetője én (Gyuri) voltam. Őt feladat volt: egy léccel át kellett bújni, egy csúszdán le kellett csúszni, össze kellett gyűjteni csapatonként az illető csapat színéből 5 léggömböt, majd 10 békaugrást kellett csinálni a játéktér mellett húzódo földúton. Végül is a „Labdacapat” nyert 1 perccel. A játék után elindultunk a Hármashegy tó felé gyalog. A séta közben 6 féle gombát láttunk, de csak 2 egyforma nagyözlábgombát mertünk szedni, mert a többi nem ismertük. A séta után ültünk még egy kicsit a tóparton, majd felmentünk a kilátóba. Mindenki gyönyörködött a csodaszép látványba, amit a kilátó nyújtott, ezután indultunk vissza a büféhez. Itt még pihentünk fél órát, a kicsik közben játszottak. A kirándulás végén 14⁰⁰-órakor indultunk vissza vonathoz és jöttünk haza.

Szerintem nagyon jó volt a kirándulás, jó lenne jövőre is elmenni. Kellemesen elfáradtunk a jó levegőn, sok élménnyel tértünk haza.

Hollósi Henrik György, Dóczy Gedeon Gimnázium

BRASSÓ 2004.

Immáron hagyományosnak mondható az erdélyi kirándulásunk, amelyet ez évben is Liszka Noémi készített elő. Célunk, hogy bejárjuk Erdély csodaszép tájait, ezért esett idén választásunk **Brassóra** és környékére.

Hosszú út vezetett odáig. Kb. 500 kilométer, és 10-12 óra. 2004. július 12-én, hétfőn indultunk. Olyan csodaszép városokon át vezetett utunk, mint Nagyvárad, Kolozsvár, Marosvásárhely és Segesvár. Este 9 körül érkeztünk meg. A brassói magyar református **egyházközség lelkésze Kassay Géza** és kedves felesége vártak bennünket. Elszállásolásunkról is ők gondoskodtak, méghozzá a templom mellett épült szálláson, ahol a szobák mellett étkező is található.

Másnap reggel, sürgés-forgásra ébredtünk. Megérkeztek a helyi fiatalok, akik a tiszteletes asszony és egy kedves néni segítségével készítették elő nekünk a reggelit. Reggeli közben folyt az ismerkedés. Sajnos az időjárás nem fogadott minket kegyeibe, hiszen egész nap esett. Ennek ellenére, dacolva a vizes nadrágokkal és pulóverekkel (lévén sokunk nem vitt magával esernyőt a nyaralásra), lelkes csapatunk körbejárta a száz főváros nevezetességeit. Tiszteletes úr és a fiatalok, akik idegenvezetőink voltak, túrára is invitáltak. A **Fekete templom** (ami 1385-1477 között épült, és benne megtekinthető a több mint száz darabból álló antik, török szőnyeggyűjteményt) és a zsinagóga mellett (ahol héberül hallhattunk idegenvezetést) fölmásztunk ugyanis az egykori kereskedőváros védelmét biztosító bástyákhoz, az egyikben ma helytörténeti múzeum működik. Ebéd után orgonakoncertre látogattunk a Fekete templomba. A XIX. század közepén épült, több mint 4000 sípból álló hangszeren gyönyörű dallamokat hallhattunk különböző korokból. Este néhányan elmentünk egy igényesen kialakított szórakozóhelyre, ahová a helyi magyar fiatalok járnak bulizni.

A következő napokban sikerült sok történelmi helyet megtekintenünk. Jártunk többek között a **brani (Töröcsvár) kastélyban**, ami arról nevezetes, hogy itt élt a **Draculaként** elhíresült főúr. Később a román Mária királyné egyik kedvelt nyaralóhelye lett. A kastély mellett található múzeumfaluban, a Brassó környéki falvak életmódjával és házaival ismerkedhettünk meg. A XIV. században épült **Barcarozsnyó várához** is eljutottunk. A rendszeres török támadások elől ebbe a várba menekültek a falu lakói, és itt építettek föl maguknak egy új települést. Az építmény tetejéről felejthetetlen kilátás nyílt a környező hegyekre.

Felkerestük a **peleši kastélyt** is, ahol csodálattal néztük végig a helységek egy részét. (Sajnos állagmegóvás miatt a termek 60-70 %-ba nem engednek be látogatókat, többek között nem nézhettünk körül a királyi hálószobában sem.) Egyébként a kúriát 1873 és 1914 között I. Károly király építette és a legmodernebb technikával szereltette föl. Így 1883!-ban központi fűtést és az elektromos áramot is bevezették. 1900-ban pedig lifttel és központi porszívóval látták el az épületet. A szobák rendkívüli gazdagságról tesznek tanúbizonyságot. (Az egyik szobában például 14 féle fából készült a berendezés.)

Természetesen nem felejtkeztünk el a hegyekről sem. Pénteken **meghódítottuk a Brassó - Pojána 1799 méter magas csúcsát**. (Igaz ebben segítségünkre volt egy zárt felvonó is, de lefelé becsülettel mindenki gyalog jött.) A hegycsúcsról, elmondások szerint, gyönyörű kilátás nyílik a környező vidékre, azonban az időjárás ismételen erősebbnek bizonyult nálunk. A 2 °C-os hideg mellett az óriási köd miatt 5 méternél nem láttunk messzebbre sajnos. Egy másik alkalommal, a vállalkozó szelleműek felmászhattak egy vízeséshez, ami alá többen beállva teljesen eláztak. Érdekesség, hogy velünk mászott föl –alkalmi túrapartnerként– egy háromlábú kutya, akit szendviccsel jutalmaztunk teljesítményéért az út végén.

Jutott időnk vásárlásra is, hiszen több áruházat felkerestünk.

Mire észbe kaptunk elérkezett a hétvége. Szerencsére az idő is megszelídült addigra. Így szombaton elindultunk a **Szent Anna tóhoz**. Menet közben több helyen is megálltunk. Elsőként **kürtőskalácsfalván**. Itt szinte minden háznál készítenek kalácsot. Minket a falu végében vártak egy háznál. Amíg vártuk, hogy elkészüljön az édesség, addig megismerkedhettünk a házigazda Sanyi bácsival és izgalmas történeteivel. Majd pedig a vert kenyér készítésének rejtelseibe vezettek be bennünket az asszonyok. Érdekes volt látni, hogy néz ki az igazi kemencés kenyér. Ekkorra mindenki kézbe vehette saját kürtőskalácsát, ami közel sem hasonlít a Magyarországon árult példányokhoz. Majd indultunk tovább. Alig ettünk egy keveset, meg is érkeztünk a **Torjai - bűdösbarlanghoz**. Kiszállva az autóból messzire érződött a mofetta. Felmásztunk a meredek úton. Fent, aki akart, vehetett egy gázfürdőt, a jórészt kén-hidrogénből és széndioxidból álló gázkeverékből. Vigyázni kellett, nehogy egy hirtelen mozdulattal felkavarjuk a mérgező vegyületet. Jómagam is kipróbáltam, és tapasztalatból mondhatom, tényleg serkenti a vérkeringést. Ezután érkeztünk meg a Szent Anna tó partjára, ahol bekapcsolódtunk a déli sziesztába. Volt közöttünk olyan, aki átúsztta a tavat, de akadt olyan vállalkozó szellemű is, aki csónakkal indult neki a tó felderítésének, mégis vizesebben tért vissza, mint aki úszott. Később egy kempingben raktunk tüzet, és itt készült el a finom ebéd. Jellegzetes román ételt fogyasztottunk a **micet**. Húskeverékből álló, fasírthoz hasonlítható étel. Ebéd után néhányan elmentek megtekinteni a **Mohos – tőzeglápot**. Majd elindultunk vissza Brassóba. Útközben székely falvakon keresztül vezetett utunk. Sokan integettek nekünk, látván a magyar rendszámot autónkon. Este tettünk egy utolsó sétát a város híres sétálóutcáján.

Másnap reggel indultunk haza. Visszafelé megálltunk **Segesváron**, ahol megtekintettük a világörökség részét képező várat. Kora este érkeztünk meg **Kolozsvárra**, ahol bementünk a kihagyhatatlan **Szent Mihály templomba**. Megnéztük **Mátyás király szülőházát** is. Nagyváradon sajnos egy balesetnek is szemtanúi voltunk. Este 10 felé érkeztünk haza rengeteg élménnyel és újabb útitervvel.

Ezúton is köszönjük Kassay Géza tiszteletes úrnak és kedves feleségének, valamint a fiataloknak a szívélyes vendéglátást. Isten áldását kérjük a gyülekezetre, valamint további munkájukra.

A résztvevők nevében: Tóth László, Debreceni Egyetem

Kedves Édesanyám!

Amire hazaértünk Almádiból, már a parókia körbeállványozott képe fogadott bennünket. Az azbeszt – palatető és a belső udvar kerül sorra. Igazán puritán módon éltünk 22 évig, bár a parókia épülete az utcáról palotának tűnik. A falon átfúj a szél, mert a vakolat már lemállott róla, a téglaközökbe verebek fészkeltek. Imádkozunk, hogy a renoválás jól sikerüljön, ha már a jó Isten a történelmet úgy irányította, hogy az iskolai ingatlanokból pénzhez juthatott a gyülekezet. Így is csak a legszükségesebb dolgok kerülnek elvégzésre, nem minden. Ebben az évben, a templom és a parókia 90 éves. Nagy öröm, hogy ezen a kerek évfordulón megújulhat a gyülekezet háza, a lelkészlakás. Meghirdettük a gyülekezetben az építkezésre adakozást. Reméljük, hogy az Árpád téri gyülekezet tagjai a mai nyomorúság ellenére is felelősséget éreznek az épületeik fenntartására és megindul az áldozatkész adakozás – Isten dicsőségére. A bibliaolvasó kalauz igéje tegnapra a következő volt: „Szükségesnek véltem azért utasítani az atyafiakat, hogy előre menjenek el hozzátok és készítsék el előre a ti előre megígért adományokat, hogy az úgy legyen készen, mint adomány és nem mint ragadomány. Azt mondom pedig: Aki szűken vet, szűken arat; és aki bőven vet, bőven is arat.” (2 Kor. 9, 5-6) A komoly munka még ezután kezdődik. Kérem Édesanyámat, hogy imádkozzon, mint őrangyal -értünk, a munkásokért, a gyülekezetért- hogy minden szép rendben folyjék, a munkálatokat ne hátráltassa baleset, betegség, perlekedés, anyagi nehézség!

Szerető lánya: Györgyike

Részlet, Dr. Fekete András ravatalánál 2004. július 13-án elhangzott temetési prédikációjából:

A gyász fájdalmával a szívünkben vesszük körül Elköltözött Testvérünk ravatalát. És keressük a szavakat, hogy kifejezésre juttassuk érzéseinket, gondolatainkat és fájdalmunkat, amidőn emlékezünk róla.

Emlékezünk reá, de nemcsak azért, hogy eleget tegyünk a végtisztetség íratlan szabályainak... Hanem azért, mert a gyász, szereteteinktől való végső búcsú nemcsak fájdalmas lehet, hanem az Isten iránti hálaadás alkalmává is válhat.

Alkalom arra, hogy fájdalmunkban is elcsendesedve, számba vegyük Isten sok-sok ajándékát és áldását, amelyeket elköltözött szereteteink életén keresztül vehettünk el Mennyei Atyánk kezéből...

A földi lét múlandóságának jelképe: a ravatal mellett arra vágyunk, hogy elnyerjük az örökélet, az örök üdvösség boldog bizonyosságát. A halál, a gyász a lelkünket sebzi meg, s ezek a sebek csak a lélek ereje által gyógyulhatnak...

De mielőtt az Ige vigasztaló ereje számára megnyitnánk a szívünket, emlékezzünk meg róla: 1917. május 20-án született Hajdúböszörményben, egy 4 gyermekes gazdálkodó családban.

De úgyis mondhatnánk, hogy Mennyei Atyánk 87 esztendővel ezelőtt indította el a földi lét pályáján. Azt olvassuk a Szentírásban, hogy „az ember élete 70 esztendő, vagy legfeljebb 80 esztendő, s azok nagyobb része is fáradtság és nyomorúság, s gyorsan tovatűnik...”

Íme a mi elköltözött Testvérünk a bibliai mértéken felül kapta ajándékba Istentől esztendeinek számát, s igyekezett az ajándékba kapott esztendőket szép tartalommal megtölteni, mint aki az életet nemcsak a magáénak vallja, nemcsak szereteteivel akarja megosztani, hanem Isten dicsőségére is felhasználni...

Ezért mi most nemcsak elköltözött Testvérünk 87 esztendőjére kell emlékezzünk, hanem arra a 87 esztendőre is, amit hitvesével töltött el...

„Isten gazdagon megáldotta őket, hiszen 7 unokának és 3 dédunokának örülhettek.”

Együtt járták a hit, remény, szeretet útját, ahogy a templomi esküvőjükön hangzott az Ige Pál apostolnak az I. Korinthusi levelének 13. fejezetéből: „Most azért megmarad a hit, remény és szeretet, e három, ezek között pedig legnagyobb a szeretet.”

„A család és a munka mellett arra is maradt ereje, hogy a gimnáziumban szerzett barátságokat ápolja... 1966-ban létrehozta egy „Non omnis moriar” elnevezésű alapítványt, amelynek kamataiból minden évben egy-egy jó tanuló református diákot segítenek.”...

2004. július 6-án örökre megpihent.

Meg van írva: „Boldogok a halottak, akik az úrban halnak meg, mert megnyugosznak fáradtságaiktól, és cselekedeteik követik őket.”

Dr. Szalkay Kázmér

K. E. : Úgy ahogy van

Az emlékek útját végigjárva, a templomi csendben lelkem megpihen.
 Jó hálát adni, örömmel zengeni a Te neved áldott Istenem.
 Jó hallani az Ige szép szavát anyám nyelvén, amire tanított,
 És emlékezni az első küzdőkre, akiket Szentlelked megvilágosított.
 Áldottak ők, kiket nem ijesztett a börtön, a kiátkozás, egy cél volt előttük:
 Hirdetni az ígét, úgy, ahogy írva van, az Isten szép szavát.
 Hirdetni Krisztust, hogy Ő az út, az igazság, az élet,
 Azoknak, akik hitték, hogy Őbenne az Isten testté lett.

2004. szeptember 15.

Gyülekezeti hírek

- ✍ Június hónapban aláírásokat gyűjtöttünk a Magyarok Világszövetségének felhívására, a kettős állampolgárságért.
 - ✍ Június 5. – Gyülekezeti kirándulás Beregdarócra.
 - ✍ Június 6. – Családi istentisztelet. (4 fő gyermek a zuhogó eső ellenére is itt volt hozzátartozóival.)
 - ✍ Június 20. – Teadélután, 8 fő vett részt.
 - ✍ Június 23. – Magyar Református Lelkészegyesület választmányi ülésén vett részt Dr. Szalkay Kázmér lelkipásztor Biharszentjánoson. (Románia)
 - ✍ Június 25. – XII. Egyházkerületi Nőkonferencia a Nagytemplomban.
 - ✍ Június 29-től Július 4-ig – Gyülekezeti nyári bibliatáborunkat 5. alkalommal rendeztük meg gyermekek és fiatalok számára.
 - ✍ Augusztus 1. – Családi istentisztelet.
 - ✍ Július végétől, október 15-ig a 90 éves parókia részleges renoválása.
 - ✍ Augusztus 2-től 5-ig – A Kárpát Medencei Magyar Református Lelkészegyesületei Feketicsen (Szerbia – Montenegró) tartották meg nyári konferenciájukat, amelyen gyülekezetünk lelkipásztora is részt vett.
 - ✍ Augusztus 19-től 22-ig – Újvidék és Piros gyülekezetei (Szerbia-Montenegró) küldöttségét (54 fő) fogadtuk. Vasárnap együtt adtunk hálát az új kenyérért a közös úrvacsora alkalmával. Botos Elemér újvidéki esperes hirdette az igét.
 - ✍ Augusztus 25-26-án Dr. Szalkay Kázmér a Doktorok Kollégiuma Jogi Szekcióját vezette Budapesten a Ráday Kollégiumban.
 - ✍ Szeptember 5. – Családi istentisztelet. (9 gyermek és fiatal)
 - ✍ Szeptember 16.-i bibliaórán Nagy Károly nyugalmazott lelkipásztor (Románia) ismertette új könyvét és kiadásának nehézségeit.
 - ✍ Szeptember 19. – Teadélután
 - ✍ Szeptember 23-tól 26-ig – a Kárpátaljai Nőszövetség meghívására 60 fő utazott a Tiszántúli Egyházkerületből a balazséri konferenciára. (A mi gyülekezetünkben 4 fő.)
 - ✍ Szeptember 26. – Egyházlátogatás volt gyülekezetünkben. (canonica visitatio). Vad Zsigmond és Dr. Csabina Sándor egyházmegyei tanácsosok voltak a küldöttek a Debreceni Egyházmegyétől. A vasárnapi istentiszteleten Vad Zsigmond prédikált.
 - ✍ Október 3. – Családi istentisztelet.
 - ✍ Október 14-től 17-ig – A Tiszántúli Egyházkerület Nőszövetsége konferenciát rendezett Berekfürdőn. (Dr. Szalkay Kázmérné X. 16-án vett részt.)
 - ✍ Október 17. – Teadélután. Liszka Noémi teológushallgatót búcsúztattuk ünnepélyesen, aki 5 éven át volt segítőtárs a gyülekezeti és ifjúsági munkában. **Isten áldása kísérje életét és szolgálatát!**
 - ✍ Október 19-20. – A magyar református lelkészek határ menti találkozója az Érmelléken és Szilágyságban (Románia). /Részvevők: Nagy Károlyné, Dr. Szalkay Kázmér és felesége/
 - ✍ Október 21. – A Debrecen Kistemplom – Ispotály gyülekezetének Nőszövetsége 10 éves jubileumát ünnepelte, amelyre meghívást kaptunk. (Kardos Dénesné, Kovács Istvánné, Kovács Jánosné, Dr. Szalkay Kázmérné, Zuggóné Tóth Ildikó)
- Befejeződött a parókia tetőzetének és udvari homlokzatának felújítása. A karácsonyi számunkban fogunk erről részletesen beszámolni. Köszönjük mindazoknak az áldozatkészségét, akik erre a célra adakoztak. Legyen szabad itt gyülekezetünk tagjainak buzdítása végett – Szilágyi Dezsőt név szerint megemlíteni, aki 150 000 Ft-ot adományozott a renoválásra- felesége halálának 1 éves évfordulóján. Köszönjük a munkálatokat előkészítő presbiterek szolgálatát, akik közül Farkas Ádám mérnök díjtalanul vállalta a műszaki ellenőrzést.**

Keresztelés

<i>Név</i>	<i>Született</i>
Takács Roland	1992 03 06
Kovács Panni	2002 12 18
Kovács Zsófia	2002 12 18
Jakó Rita	1991 08 18
Tolnai Miklós	1990 01 17
Tóth Réka	2004 01 29
Nagy Gergő	2004 01 31
Enyedi Márton	1997 08 31
Enyedi Dániel	2001 10 16
Varga Szabolcs	1998 01 12
Truczkaik Nikolett	2004 03 12
Schermann György	1972 06 26
Korondán Kamilla	2004 07 10

„*Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!*” /Ézsaiás 43,1B/

Konfirmálás

<i>Név</i>	<i>Született</i>	<i>Lakcím</i>
Tolnai Miklós	1987 01 17.	Cserei u. 22.
Jakó Rita	1991 08 18	Szigligeti u. 14
július 4.		
Birinyi Péter	1981 12 01	Mata jános 9
Rab Ferenc	1982 04 05	Homok u 126
augusztus 22.		
Kóti Zsuzsa	1989 08 14	Homok u 52
Kóti péter	1990 10 17	
Kóti Eszter	1993 03 27	
Dr. Glant Henrietta	1975 04 21	István út 71.
szeptember 26.		
Schermann György	1972 06 26	Budapest
Szabó Szilvia	1973 05 05	Mák u. 11

„*Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt; aki pedig megtagad engem az emberek előtt én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt.*”

Esketés***Név***

Kapczy Gergely és Székelyhidi Enikő
Schermann György és Szabó Szilvia
Dr. Csanády Zsolt és Dr. Glant Henrietta

dátum

2004. 09. 11.
2004 10 03.
2004. 10. 09.

Halottaink

<i>Név</i>	<i>Lakcím</i>	<i>Született</i>	<i>Név</i>	<i>Lakcím</i>	<i>Született</i>
Mányi Imre	Boka Károly u. 9	1922	Dr. Fekete András	Kút u. 59	1917
Papp Ferenc	Kút u. 3	1920	Nagy Sándor	Markotányos 20	1941
Kovács Józsefné	Csapó u. 87	1912	Guti Józsefné	Vármegyeháza 18	1922
Dr. Boruzs Józsefné	Jerikó u. 15	1923	Csordás László	Olcsva	1915
Hunyadi Jánosné	Tölgyfa u. 6.	1923	Nagy Istvánné	Gorkij utca 21.	1958
Juhász Róbert	Nyíl utca 130	1980	Szabó Lajosné	Apafi u. 64.	1914
Molnár Sándor	Arany János 15.	1919	Kovács Lajos	Gáborjáni u. 15	1953
Eszenyi Lászlóné	Bölcs utca 6.	1918	Mónus Lajosné	Baksay 32.	1911
Rozsnyai Lajos	Dorogháza	1945	Soós Zoltán	Kassai 62	1917
Szendrei György	Monostorpályi 10	1932	Dr Kovács Endre	Tomori Pál u. 1	1940
Tódor István	Kassai 105	1916	Husztai Sándor	Nagycsere 490.	1951
			Kürti Imréné	Mata János 17	1935

„*Tebenned bízunk eleitől fogva...*”

Befejeződött a parókia

ISTENTISZTELETI ÉS EGYÉB ALKALMAINK:

Vasárnap: de. 9 óra, templom – *istentisztelet*

Vasárnap: de. 9 óra, gyülekezeti terem – *gyermek istentisztelet.*

Vasárnap: du. 16 óra, gyülekezeti terem – *istentisztelet*

Csütörtök: du. 17 óra, gyülekezeti terem – *biblióra*

Péntek: du. 17 óra, lelkeszi hivatal – *iffúsági Biblióra*

Hétköznap: de. 8 óra, gyülekezeti terem – *reggeli istentisztelet*

- ♦ Nőszövetségi teadélután: minden hónap harmadik vasárnapján délután 15 órakor, a gyülekezeti teremben
- ♦ Presbiteri biblióra: minden hónap első csütörtökén, du. 17 órától a gyülekezeti teremben
- ♦ Családi istentisztelet: minden hónap első vasárnapján, délután 16 órától a gyülekezeti teremben.

Szerkesztette: Tóth László
Felelős kiadó: Dr. Szalkay Kázmér